

ги тя, но сълзигъ си не можа да скрие. Седна майката до масата, взе портрета на своя мъжъ и зариде, заплака надъ него като надъ мъртвецъ. Писнаха още повече дѣцата. Дотърча и 6-годишното Радкино братче.

— Мамичко! Мамичко ма! Истина ли сме сирачета?

Майката още повече се разплака. Чуха съсъдвигъ и дойдоха. Почнаха тѣ да утѣшаватъ майката и дѣцата:

— Недѣйте вѣрва вие само на хорски думи! Недѣйте плака напраздно!

— Писмо нѣмаме никакво, сестро, откакъ е заминалъ!

— Ами само вие ли нѣмате? Ами отъ които нѣма писмо, все убити ли сж?

— Нали ни разказа Петъръ Димовъ. Снощи си дошгъл раненъ въ ржката. Видѣлъ го като падналъ и извикалъ: «Помощъ братя!» и повече нищо. И клѣтата жена се разплака отново.

— Вие почакайте да се научите сигурно. На идете попитайте въ градоначалството — тамъ знаятъ. То да е истина, вие ще получите писмо и отъ бойното поле . . . Така не бива да се тревожите. Колко хора сж ги смѣтали за убити, нѣкъ тѣ сж си живи и до днесъ.

Съ такива думи сполучиха съсъдвигъ да утѣшатъ майката и умирагъ дѣцата.

Облече се Радкина майка и отиде да пита и разпитва за своя мъжъ

.

Слѣдъ три дни Радка тичаше засмѣна къмъ Недкини. Недка я посрѣщна на двора, а Радка отдалечъ се провикна:

— Татко е живъ, сестричке, тако е живъ! — Ходихме съ мама въввъ военното училище. Той тамъ лежи, раненъ на двѣ мѣста: въ рамото и въ прѣститѣ. Лѣкаръгъ ни каза, че скоро ще оздравѣе. Татко е бодъръ, веселъ! . . . Ахъ колко ми е драго, Недке! . . .

Вмѣсто отговоръ, Недка пригърна своята приятелка и я отведе въ кѣщи при майка си.

